

Lærerne lades i stikken

Slingrekurs: Undervisningsministeriet, Danmarks Lærerforening og Kommunernes Landsforening svigter folkeskolelærerne.

AF ANNE METTE
HOLSTEIN
Proceskonsulent
og underviser
St. Rådhusgade 1
6400 Sønderborg



Danmarks Lærerforening harcelerer i Berlingske Tidende 29.7. over timingen af de såkaldt nye resultatmål – nemlig i hvilken klasse børnene skal have lært fx at tale engelsk eller at forstå svensk – som ren utopi. Undervisningsministeren svarer hertil, at det blot viser, hvor stort behov der er for en diskussion om værdien af en debat om resultatmål i folkeskolen.

Her ser vi desværre atter et eksempel på den totalt manglende enighed om folkeskolens overordnede målsætning. Ministeriet, Danmarks Lærerforening og Kommunernes Landsforening er simpelt hen ude af stand til at blive enige om selv de for folkeskolen mest vitale målsætninger. De kan ikke stille op som værdige modeller for folkeskolen. Imens slingrer folkeskolen videre, mens den

selv med stigende desperation endnu en gang forsøger at indpasse et af de mange nye krav, som den ikke kan leve op til. Og det kan den ikke, fordi de tre førnævnte instanser på intet tidspunkt har forsøgt at klæde lærerne på, således at de kan tackle de mange nye krav og udfordringer, herunder debatten om resultatmålene. Det nytter ikke meget, at man finder på disse fine mål i Undervisningsministeriet, hvis folkeskolens lærerstab står helt uforberedt til debatten, bl.a. fordi de overordnede forudsætninger overhovedet ikke er til stede for folkeskolens lærere. Det er som at bede en murer bygge et hus, hvor hans eneste viden er, at det skal bestå af gule sten.

De tre førnævnte instanser har fx undladt at blive enige om noget så basalt, som at man i fællesskab forpligter sig til at efteruddanne den samlede lærerstand i formidling samt i kritisk selvrefleksion af egen praksis, samtaleteknik, opkvalificering og synlighed – at man kort sagt vedtager, at supervision og dermed selvudvikling – til den enkelte folkeskolelærer er et af de nødvendige tiltag. Det gør man til andre lærende institutioner, hvor lærerens uddannelse skal være livslang.

De tre instanser vil ikke – eller magter ikke – at finde fælles fodslag og efterlader derfor folkeskolen i en sump, hvor hver enkelt skole hutler sig igennem efter bedste evne uden overordnede mål, reel værditænkning og uden kvalificeret videre- og efteruddannelse.

Derfor fungerer folkeskolen som usynlige filialer af et konkursramt hovedsæde.

De tre parter har aldrig lært at samtænke i helheder, samtale professionelt og udstikke fælles rammer og dermed hæve sig over de politiske magtspil. Derfor bliver folkeskolen symptombærer af de tre instansers indbyrdes stridigheder og magtkampe.

Den fatale mangel på overordnede perspektiver i folkeskolen medfører, at lærerne med rette føler sig forvirrede og afmægtige; det gælder også deres ledere. De har aldrig fået den hjælp, som er nødvendig for at indfri folkeskoleloven fra 1993 især med fokus på § 1, stk. 1 og 2. Denne hjælp omfatter som før nævnt bl.a. den helt nødvendige supervision. Den er en forudsætning for, at folkeskolens lærere også får mulighed for at udvikle sig, at lære hvordan de samtaler professionelt, konkretiserer og taler for sig selv, samt sætter grænser for sig selv og dermed også til de krav, de hele tiden stilles over for fra alle sider. Så atter i år vil mange, der er uden for skolens rammer, vi derude i samfundet, rynke på næsen, ja nærmest fnyse: »Det er da også for galt, lærerne vil nu heller ikke diskutere resultatmål, de tænker kun på ét: Hvornår kan jeg gå på pension?«

Men det er ikke folkeskolens lærere, der er synderne. Det er ministeriet, Kommunernes Landsforening og Danmarks Lærerforening, der lader folkeskolens lærere i stikken.